

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
פרשת בלק

בס"ד, עשי"ק פרשת בלק
ט"ז תמוז תשע"ב – שנה ג' גליון קכ"ז

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

ירושלים	7:13	8:30	9:06
בני ברק	7:28	8:33	9:03
ניו יורק	8:12	9:19	9:51
מונטריאל	8:30	9:41	10:13

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מה טבו אהליך יעקב משיבנתיך ישראל (כד ה).

שהכול בא מ'אהליך' מספר שם ס"ג עה"א והכולל, כי משם בא כל הרע והשבירה.

וכ"ז תיקן 'יעקב' את חלקו בחטא אדה"ר, וזה מרומז בשמו של יעקב, כי עק"ב של יעקב בנ"י ענבי"ם שהוא העץ הדעת, כמאמרם ז"ל (כ"ד יט ה), וגם עק"ב בנ"י כ"פ שם אלהי"ם מרמז לתוקף הדינים שנתהוו ע"י חטא עה"ד, ותיקונו ע"י המשכת אות י' לעק"ב בחינת אור החכמה שמתקן וממתיק את כל הרע והדינים, בסוד 'בכחמה יסד ארץ' (משלי ג יט) כמבואר בוה"ק (ח"א רנ).

ועי"ז יהיה מקום ומשכן להשכינה בתחתונים, וזהו 'משיבנתיך' מספר תת"מ, מספר י"פ פ"ד, ופ"ד בנ"י ס"ג אהי"ה, או ס"ג הוי"ה עם ד' אותיות הוי"ה, מרמז לתיקון שם ס"ג כנ"ל, וי"פ פ"ד מרמז לתיקון כל הקומה שלימה.

ועי"ז יהיה התיקון לכל העולמות המרומז בשם 'ישראל' שהוא נטריקון יש"ר א"ל, כי זה מבואר ממרן הארז"ל (ע"ח דרושי עיגולים ויושר פ"ג) שהקב"ה ברא י' עולמות עיגולים בחינת נפש, וי' עולמות דיושר בחינת רוח עי"ש, וזה מרמז יש"ר דישאל לעולמות דיושר, וא"ל מרמז לעולמות העיגולים, כי א"ל במילוי בנ"י הק"ף בחינת מקיף, שמקיף את כל העולמות דיושר, לרמז שכל תיקונם של כל העולמות תלויים ועומדים בזכות בני ישראל, ע"י שעוסקים בתורה ומקיימים התר"ג מצוות, ואנו דוגמת עולמות דיושר שהוא רחמים, המתקנים את העולמות דעיגולים בחינת נפש והבן.

הקב"ה יעזור שיהיה במהרה התיקון השלם, כביאת גואל צדק כב"א.

(רעוא דרעיון תשע"א לפ"ק)

ו, יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. אבל יכולים לפרש עוד בפנמיות כוונת התורה, שזה ידוע ממרן הארז"ל (ע"ח שער דרושי נקודות שער ח פ"א), שכל שבירת הכלים ושורש כל הרע והפגמים והחטאים נתהוו מהאורות שיצאו מבחינת עינים נקודות דס"ג עי"ש. ועוד מבואר שם (ע"ח שער התיקון פ"ב) ששם מ"ה החדש היוצא ממצח דא"ק, מתקן כל הארבע עולמות אבי"ע, וכל הפגמים והחטאים עי"ש.

והנה כבר דיברנו כמ"פ, שורש פגם חטא עה"ד, שהיתה פגם בכל הבריאה כולה, שנבראת בלי שום תערובת רע, רק כולה בשלימות המרומז שהוא בנ"י שם אהי"ה היוצא מר"ת מהפסוק א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ, שעל ידו נברא העולם, הנקרא בספר הזוהר הקדוש (ח"א רנא) גושפנקא דחתים ביה שמיא וארעא, כמ"ש בכל יום מששת ימי בראשית 'כי טוב, וע"י חטא עה"ד שכתוב בה 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל' (בראשית ג ו) נתערבה בכל הבריאה כולה טוב ברע, ונפגמה בחינת הטוב שעל ידה נברא העולם.

וזה מבואר בוה"ק (ח"ג קיא): שאדה"ר עבר על ג' עבירות ע"ז ג"ע וש"ד, וכל אחד מהאבות הקדושים תיקנו חלק מהחטאים, שאברהם תיקן ע"ז ויצחק תיקן ש"ד ויעקב תיקן ג"ע עי"ש.

וזה מרמז כאן התורה, שמדבר על התיקון השלם, כמו שמבאר בארוכה אא"ז רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרגא זי"ע בספה"ק היכל הברכה (כב יח), שבלעם נתבא על לעתיד לבוא עי"ש.

וזה אמרו 'מה' היינו ע"י שם מ"ה החדש המתקן כל השבירה והרע, יהיה התיקון של 'טבו' בחינת טוב שנפגמה ע"י חטא עה"ד,

אפשר לומר על דרך העבודה, דהנה פרש"י מה טבו אהליך על שראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה. היינו שמדבר התורה על ביתו של האדם ששם עוסק האדם בדברים גשמיים וארציים של העולם הזה, משכנותיך ישראל אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות ששם שוכן כבוד הוי"ה, ששם עוסק האדם בדברים רוחניים בעבודת הש"י.

ועל זה בא התורה לומר לאדם, מה טבו אהליך יעקב שהאדם שעוסק בדברים גשמיים ההכרחיים לצורך חיות גופו, כגון אכילה ושתייה וכדומה, לא יחשוב ח"ו להנאת עצמו כלל, רק לשם שמים כדי לעלות משם כל הניצו"ק, וכדי שיהיה לו כוח ופנוי למשיבנתיך ישראל לעסוק בתורה ועבודת הש"י, שצריך להיות הכול חמיבה אחת לעבודת הש"י, ולא יהיה לו שום חילוק כשעוסק בדברים גשמיים לדברים רוחניים,

וזה ע"י שיעשה כל הדברים הגשמיים בבחינת אהליך בדרך עראי, והעיקר יהיה לו משיבנתיך ישראל תורה ועבודת הש"י,

וזה מרמז התורה באמרו מה טבו כי מב"ו בנ"י שם אהי"ה היוצא מר"ת של הפסוק א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ, לרמז שכל עבודת האדם הוא לחבר את הדברים הרוחניים הנקראים שמים, לדברים הגשמיים הנקראים ארץ, שיהיה הכול על צד הטוב לעבודת הש"י.

ועי"ז יהיה יחוד קב"ה ושכינתיה, כמו שאמר מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע (בעש"ט עה"ת בראשית אות קפב), עה"פ 'בכל דרכיך דעהו' (משלי ג ו), שצריך לקשר מעשה הגשמי של עולם התחתון, על ידי המחשבה אל רוחני עולם העליון, ובוה מקיים 'בכל דרכיך דעהו' ש'בכל דרכיך' הגשמי 'דעהו' ד"ע לייחד ה' עם

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

וַיִּקַּם בַּלְעָם בַּבֶּקֶר וְכוּ' פִּי מֵאֵן הוֹי"ה לְתַתִּי לְהַלְךְ עִמָּכֶם (כב יג).

אתנגיד חולקא לאינון תחאי, ודא איהו 'במשועל הכרמים'. ושם הוא פי האתון, והוא חזרת ונתקנת לקדושה ע"י שמורות לא תעשה, או ויפתח הוי"ה את פי האתון למה הביתני שלש רגלים, שכן פה זה נגד פה ירושלים, ששם הולכין לחוג שלש רגלים, שלשת אבות, ועל ידם חוזר אל הקדושה ואינו משפיע לקליפות, אלא מעט תמצית הכרחי. ויש בזה ענינים נפלאים אין כאן מקומו להארך.

(נוצר חסד מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

לֹא הִבִּיט אֵנוּן בִּיעֶקֶב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל הוֹי"ה אֶלְהִיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מִלְךְ בּוֹ (כג כא).

הביט מלא יוד. כמעט 'לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא' (דברים יט טו), כי יש שני עדים בהתפשטות חסדים וגבורות שני יצרים, ויש בעתיקא שהוא כולא ימונא, עד אחד, 'עין ה' אל יראוי' (תהלים לג יח), עינא חדא, עינא

מבא, עינא פקחא (זה"ק קמט), ושם בשורש זה לא יגיע שום פגם של עון ואון וחטאת. והו' לא יקום עד אחד לכל עון ולכל חטאת בכל חטא' כי ח"ו כשמגיע הפגם עד שם על ידי מינות וכפירה וחילול השם רחמנא ליצלן, אז נאמר 'אין מדי מציל' (דברים לב טז) 'כלה

ונחרצה' (ישעיה י כג) ר"ל, כמבואר בדבר מרן האר"י בזהרקי"ע אות כ'. והו' לא הביט ביו"ד, כתר, ככ"ה [ר"ת כ"ה כל ה'חיתרים] און ביעקב כי אין שם און כלל, ולא ראה האי עתיקא, כמעט 'ראה ראיתי את עני עמי' (שמות ג, ז), שהשתתף עמהם בעת צרה ברחמי דעתיק, אבל בכאן ולא ראה עמל שבישראל כי אינו מגיע שם הפגם.

(היכל הברכה מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

לֹא הִבִּיט אֵנוּן בִּיעֶקֶב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֶלְהִיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מִלְךְ בּוֹ (כג כא).

ר"ל, איתא בע"ח (שער המלכים פ"ו), שכל עון וחטא של בני אדם לא יכולים להשיג לשלש ראשונות כח"ב, שהוא שם ו"ה ב"ה, כנודע. אבל בו"ק, תו"מ, שם יכול לעלות איזה חטא ועון מבני ישראל. ובלעם הרשע היה יודע מכל זה, והיה חושב שיגיע שם איזה עון וחטא מישראל, מכאן זה יהיה ביכולתו לקלל לישראל, ח"ו, אבל מכל זה לא ידע שהקב"ה אין סוף ב"ה, ברגע אחת מסיר כל עוונות בני ישראל שיהיו שם. כדאמר הקב"ה אצל תפלות ובקשות משה רבינו 'ויאמר ה' סלחתי כדברך' (יד כ) ה"ה כאן, לזה לא היה רואה בלעם הרשע שום עון וחטא.

לזה אמר 'לא הביט עון ביעקב' ויעקב הוא בחינה קטנה מישראל, ר"ל, אפילו מבחינת יעקב שהם פחות ערך המכונים בשם יעקב, לא היה רואה שום חטא ועון. וכן 'לא ראה עמל בישראל' כלומר מי שיש בו עצבות לעבודת הבורא, והוא עמל בתורה ועבודה, אזי מראה עצמו שהוא עמל וכבר עליו לעשות הדבר שבקדושה, וכשהביט בלעם הרשע למעלה, לא ראה זאת ג"כ על ישראל, כי הכל נמתק על ידי ישראל ועל דרך הרוחני, כיון שענין עמל נראה שאינו כל כך פגם כמו עוונות ממש, לזה מכנה זאת לבחינת ישראל 'ולא ראה עמל בישראל'.

ושורש הכוונה שלו בדברים אלו, כיון שהיה יודע שעל ידי החטא נעשה פירוד ח"ו בין הששה קצוות, עד שנעשה רשות הרבים, ולא רשות היחיד. ועבור זה נפרד כביכול ו' מוה', היינו ת"ת ממלכות, כנודע, כי על זה הוא כוונת תשובה תשוב ו' לה', וו"ה ל"ה ב"ה. כנודע מסתרי תורה ומכתבי האר"י זלה"ה, לזה כשראה בלעם הרשע ששם לא נמצא לא און ולא עמל, שהם שני שמות של מקטרגים, כדאיתא בוהר (בלק נא), ע"ש. ואינו בפירוד ח"ו, אלא דייקא 'הוי"ה' אלהיו עמו' בבחינת אחדות, אחד יחיד ומיוחד, רשות היחיד גבוהה עשרה ורחבה ד', כדאיתא בע"ח (שער המלכים פ"ה) ע"ש.

ועוד 'תרועית מלך בו' כדמתרגם המתרגם ושכינת מלכיהון ביניהון. כלומר, שהוא יחוד בשלימות גדול, תו"מ, כתר שוה לכתרו. והבן. לזה דייקא 'ברך לקחתי וברך' בהכרח 'ולא אשיבנה' כדאיתא בוהר (בלק ריא). כיון דחטא בלעם דלא יכול, הדר ואמר וברך ולא אשיבנה ודאי ע"ש והבן.

(בן ביתי מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא)

עטרת אבות

על מסכת אבות מרבתינו זי"ע

הַלּוֹמֵד מִחֲבֵרוֹ פֶּרֶק אֶחָד אוּ הִלְכָה אֶחָת אוּ פְּסוּק אֶחָד אוּ דְבוּר אֶחָד אוּ אֶפְסָלוֹ אוּת אֶחָת, צָרִיף לְהִגֵּג בּוֹ פְּבוּד וְכוּ', שְׁנַאֲמַר פְּבוּד חֲכָמִים יִנְחָלוּ. (אבות פ"ו מ"ד)

כבוד חכמים ינחלו שבעת שמכניע עצמו התלמיד לרב, כלבנה לשמש בביטול גמור, אזי יתדבקו רוחא ברוחא באהבה עזה, 'ויאצל מן הרוח אשר עליו' (במדבר יא כה) ונחה על התלמיד, וזה הוא עיקר ענין רב ותלמיד, שהוא יחוד עצום ונורא. וכן קבלנו (שם הגדולים מערכת מ אות ק"ג) שהרמב"ם קורא להר"י אבן מיגאש רבתי, שבעת פטירתו של ר"י אבן מיגאש היה הרמב"ם בן חמש שנים, וקרא אותו וסמך ידו עליו, ונחה רוחו של הקדוש עליו, ועל ידי זה זכה להשגה עצומה ונוראה, ובוה נעשה לו רבו מובהק שלמד רוב חכמתו ממנו.

(נוצר חסד מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

וַיִּפְתַּח הוֹי"ה אֶת פִּי הָאֶתָּוֹן וְגו' (כב כח).

הוא נקודת פי האתון שהוא מקום אחיזת הקליפות המחרובין העולם, שהוא כנגד ממש נקודה דקדושה ירושלים, זה לעומת זה (קהלת ז יד), ולא אשתלים ההוא מנוולא אלא בחטאוי דבר נש, וכדבני ישראל שומרין עצמן מלעבור שום חטא ועון, נסתם פה הטמא הזה, ואין לו מה להמשיך אל הקליפות מן שפע של הקדושה, כמו שהיה בימי משה אוכלי המן בקדושה, שלא היה שום יציאה לחוץ (וימא עה:). ועיין זוהר בלק (ח"ג רט:): ישראל נמלי כלא ומשרדי חולקא מניה לשאר עמין. ותאנא מבין סטרי חולקיהון דשאר עמין נפיק חד שביל דקיק, דמתמן

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרינא זי"ע

דיני ברכת השחר. סימן מו

א. אם בירך מחיה מתים צריך לברך אלקי נשמה, דלא כפר"ח^א:

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

מהתם וד"ק. [עיין מש"כ רבינו בשוה"ט לקמן בזה (סימן מח ס"י)]. ועוד שאין זה מוכרע שיהא כן דעת הירושלמי. ומה שהביא ראייה מברך רחמנא וכו', גם בזה יש מקום לבעל דין לחלוק ולומר דלא דמי, דשאני התם שמזכיר הדבר שמברך עליו, דהיינו הפת, משא"כ הכא ד"ל דברכת מחיה המתים לא דמיא לברכת המחזיר, דברכת המחזיר נתקנה דוקא על השינה, משום דכשאדם ישן נשמתו עולה למעלה ונשאר בלא נשמה וצריך להודות להש"ת שהחזיר לו נשמתו שהיתה בידו כעין פקדון, ושייך שפיר לברך המחזיר נשמות וכו' שהחזיר לו פקדונו, אבל לא שייך לברך מחיה המתים מאחר דעכ"פ יש לו נפש החיונית, והא דקרי להו מחיה היינו לגבי נשמה, ועכ"פ הוי משנה ממטבע שטבעו חכמים ואין לנו לפטרו בלי ראייה עצמית ומכרחת. ועוד נראה דאין ללמוד מברכת המוציא, דהיכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר, כן נראה לי וכו', ע"ש.

וכן **בשע"ת** (סימן ו סק"ו) כתב - ולדידי צ"ע שנראה דברכה זו נתקנה על ההוה, דהיינו שהחזיר הנשמה אחר השינה דטעם טעם מיתה, כמ"ש (ברכות נז:): שינה אחד מס' במיתה, וכן בכתוב (איוב ג יג) כי עתה שכבתי ואשקוט ישנתי וכו', וכמ"ש הרד"א, ואין זה ענין לברכת מחיה מתים שהוא עתיד להיות. ואין ראייה מהירושלמי, דהתם אומר בא"י מחיה המתים על כוונה זו שהחזיר נשמתו אחר השינה, משא"כ במה שאמר בתוך התפלה מחיה מתים על שם העתיד, מסתבר דלא יצא בזה, שלא בירך רק על תחיית ישיני עפר לעתיד ולא על ישינים על מטתו שהתחיל הוא עתה כהוה, ונראה דמי שהתפלל והיה בדעתו לברך אח"כ ברכת אלהי נשמה רשאי אח"כ לברך, ואפשר גם הפר"ח מודה בזה, עכ"ל.

וכן **המש"ב** (סימן נב סק"ט) כתב דכן משמע מביאור הגר"א שם דלא יצא ע"ש. וע"ע מה שהאריך בזה בבאה"ל (ברי"ש סימן נב) ע"ש.

א. הפר"ח (ריש סק"א) כתב בא"ד - ודע דבירושלמי פרק תפלת השחר (ברכות פ"ד ה"ב) אמרינן הנעור משנתו צריך לומר בא"י מחיה המתים, וכנראה שהיו אומרים אותה במקום המחזיר נשמות, וכיון דכן אם במקום המחזיר בירך מחיה המתים יצא. ועוד דלא גרע מברך רחמנא מארי דהאי פיתא דאמרינן בכל מקום דיצא, וה"נ יצא, עכ"ל. **רבינו בשוה"ט** לעיל (סימן ו סק"ד ד"ה הנה מרן) השיג על דברי הפר"ח, וכתב - הנה מרן הגאון הקדוש הפר"ח (שם) דימה שזה עצמו במקום ברכת אלקי נשמה, דקשיא ליה היאך אפשר לברך ברכה שלא תיקנוה אנשי כנסת הגדולה, והוא ז"ל סובר שזו ברכה לבטלה, ואזיל לשיטתו (בסק"ו) דלא בירך הנותן ליעף כח, [וד"ל שם: פה ירושלים תבב"א נתפשט המנהג לאומרו [ברכת הנותן ליעף כח] ע"פ כתבי של הרב הק' מהר"י אשכנזי ז"ל, זולתי קצת יחידים שאין אומרים אותו ואני אחד מהם, עכ"ל] אף שמרן האר"י [פע"ח (שער התפלה פ"ב)], ושעה"כ (ענין ברכת השחר ד"ה ברכת הנותן), מובא במג"א (סק"ב)] צוה לברכו, וכיוצא מן הברכות שתמה עליהם, ולבבי לא כן ידמה, עכ"ל.

וכן **הפמ"ג** (סימן נב משב"ז סק"א) השיג על דברי הפר"ח, וכתב - עוד כתב שם [הפר"ח] חידוש דין, אם לא אמר ברכת אלקי נשמה אין אומר אחר התפלה, שכבר נפטר בברכת אתה גבור מחיה המתים, וכן כתב ריש סי' מ"ו בשם הירושלמי קצת, ומשמעות המחבר והרב (סימן נב ס"א) אינו כן, ו"ל גם כן לכיון שלא לצאת כאמור [בברכה"ת ע"ש], עכ"ל.

וכן **המאמר מרדכי** (סק"א) מפקפק מאוד בדין זה של הפר"ח, וכתב - ואף שאיני כדאי לחלוק על הרב ז"ל, ובפרט להחמיר בברכות ששומעין בהם להקל, מ"מ לפק"ד יש לפקפק בזה דאין דבריו מוכרחין, דמאחר שהפוסקים לא הביאו הירושלמי בזה, וכפי הנראה פליג אגמרא דילן אין לנו להביא ראייה ממנו, ודכוותה כתב הרב פרי חדש גופיה בסוף סימן זה לענין ברכת ברוך המקדש שמו ברבים ע"ש, והכא עדיפא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבותינו זי"ע

שורש נשמת בלק ובלעם

השיג בקדושתו ליחידה ראצילות עד לעתיד. ואלו נשמות דברו והתנבאו על משיח ועל הכל, אבל היה רשע בסטרא דמסאבא, אעפ"כ הנבואה שיצא מפיו היה מאלו נשמות הקדושות, והכל אמת שלא יהיה בתורה תורת אמת שום דבר רחוק מה שמשבח גרמיה בשקר, אלא הכל אמת, 'אל' זה קודש קדשים, והוא הרשע, עליו נאמר שהיה יניקתו מאל אחר, ושורשו בקדושה גדול מאד כמבואר בליקוטי תורה, כי בלעם הוא במקום שמתגלה... ואלו זכה בלעם לבחור בטוב ולהתקדש, היה יותר גדול מן משה...

(זהר חי ח"ה דף קעמ:)

בלעם ראש עולם המות 'וימלך באדום בלע בן בעור' (בראשית לו, לב), הוא עצמו בלעם דעת דקליפה, ושורש כל מדות רעות...

(נוצר חסד אבות ה, יט)

תימא המבהיל. ולא לו זה הקדושה מוחמת שקידש עצמו, אלא כמבע נבלע בו קדושה, והיה לו ניצוצין מרדל"א עתיק, והיה כמבע לו כדרך הבהמה שיש לה כמבע איזה קדושה, לכך השיג להתנבאות כמבע כבהמה מעניני משיח שהוא מן יחידה ראצילות, מה שאין כן משה שהשיג ע"י קדושה אל השגה וקדושה, לא זכה עדיין ליחידה עד לעתיד, לכך לא השיג להתנבאות על גאולה של משיח, ובלעם דומה לבהמה שנתפתחה לה פה לדבר... ואלו זכה להתקדש היה גדול הרבה מן משה...

(זהר חי ח"ה דף קצח.)

בלעם היה לו מעת הולדו כמה נשמות מן נשמת משה שנשארו אצלו, ושור בן יומו קרוי שור (ב"ק ס"ה:), כי לא זכה לזה מוחמת עבודה וקדושה, אלא כמבע הבהמה, והיה לו ניצוצות משה אפי' מן חלקי יחידה של משה ממה ששיג לעתיד, כי לא

ענין בלק ובלעם, שרשם בקדושה גדול מאוד, והיו יכולין בבחירתן להיות נביאים וצדיקים, והם בחרו ברע גמור.

(זהר חי ח"ה דף ק.)

'הלוא אנכי אתנד' (במדבר כב, ל), שכן קליפות האתון היתה לבוש נשמתו ומוחמת שהיה בו בבלעם כמה נשמות קדושות עצומות, כמבואר בליקוטי תורה על פסוק (ישעיה נמ, יח) 'כלם נקבצו באו לך' ע"ש, לכך כתיב ברמז שם קדוש 'הלוא' [אותיות אלוה], והקליפה היתה מלבשת לאלו הנשמות עד זמן תקונם.

(היכל הברכה דברים דף עו.)

בלעם היה בו קדושה מנוצצין, כמבואר בליקוטי תורה. ולא עלה על לב אדם מעולם, שיצא מטומאה גדולה ורצוצה כ"כ קדושה, ולעתיד יתמהו כל העולם איך אפשר שניתן טהור מטמא, והוא דבר

הרה"ק רבי משה בן רבי יעקב קורדואירו זצ"ל הרמ"ק בעל הפרד"ס רימונים ועוד כ"ג תמוז ש"ל

ספריו נכתבו ברוח הקודש

ויכול ללמוד גם כן אחר שנזדכך, בספרי אור שבעת הימים רבינו משה, בפרד"ס, ועסיס רמונים, ובשלי"ה הקדוש, כי כולם ברוח הקדוש נכתבו, וכל ספר שמחברו הוא בעל רוח הקדוש, ונכתב על ידי רוח הקודש, בודאי הוא מאירת עינים ומשיבת נפש, ממש מחיה הנפש.

(הקדמת נתיב מצותיך לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א)

שורש נשמתו

הכלל, כשתעיין אין בריה דומה לחברתה, ומעוטא דמעוטא הנמצא שיהיה קרובין בשורש נשמותיהם, כמו שאמר מרן אלקי [האריז"ל] (ליקטי תורה חיי שרה)) על מאור עינינו רמ"ק ורבי אליהו בעל ראשית חכמה, שזה יש לו נפש זכריהו וזה רוחו, ולכם אוהבים זה את זה מאוד, כמאמר הכתוב (שמואל א' כ יז) אהבת נפש אהבו, מחמת שהלבבות קרובות לדרך אחד לדרכי עבודה, וכן אמר מרן אלקי הבעל שם טוב זיע"ע על כמה אנשים צדיקים הידועים לנו שנתקשרה אהבתם יחד, והוא מסיבה שהיה לומדים תורה ביחד בגם עדן עליון, והם משורש אחד.

(אוצר החיים ויקרא מצוה רמ"ד לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א)

המית והרג הקליפות

האדם עומד בכל עת בסכנה גדולה, ובקל יוכל לדחות, ואין להאמין לעצמו כלל וכלל אפילו רגע אחד, אם לא בהשכלה יתירה, כמאמר מרן הקדוש רבי ישראל בעל שם טוב על מאמרם (גיטין מז). ריש לקיש זבין נפשיה ללודאי, דהענין, בעת שיצא מן הליסטס, ורצה לקבל על עצמו עול תורה ועבודה, בפרישות וקדושה, זבין נפשיה ללודאי, כי סבבוהו כיתות הקליפות, לפתות שיעזוב דרכו בקדושה, כמבואר בזוהר, ונפל לתוך תאות הזמן ומחשבות לא טובות, וכשהצדיק רואה זאת, מקבל על עצמו קדושה יתירה, ועל ידי סיגופים מרים, הוא ממית והורג את כל הקליפות, ורבינו משה קורדואורו לא יכול לסבול, והרגם בשם המפורש, אחר הקדושה והסיגופים שהיה לו, וכשהצדיק מתגבר בפרישות וקדושה, וממית והורג כל המפתים, בא לידי אור גדול, ונמשך עליו הארה ושמחה עצומה בתורה ועבודה, ועובד השם בשמחה ובטוב לבב מרב כל, אע"פ שנופל לקטנות, אבל לא לבחינה כזאת ללודאי.

(הקדמת נתיב מצותיך לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א)

גלות השכינה

זה הענין בעצמו הוא בשכינה, שמתלבשת בצור

הסכמה

הסכמת רבינו שר בית הזוהר בעל הדמשק אליעזר על סידור הקדוש תפלה למשה, מהרמ"ק

תעודת כבוד הרב הצדיק המקובל, בוציא קדישא, חסידא ופרישא, כל רז לא אניס ליה, תמים במעשיו מופת הדור, פטיש החזק, עמוד הימיני, כקש"ת מורינו הרב אליעזר צבי סאפרין שליט"א מקאמרנא.

ב"ה. מה נכבד היום, בהגלות נגלות לעינינו היום, חמדה גנוזה, אשר היתה ספונה זה יותר משלש מאות שנה, והוא סידור תפלה למשה, ממורנו הקדוש המקובל האלקי הרמ"ק זיע"א, אשר עלה ברצון הרבני הנגיד המופלג החסיד מוה' יעקב משה אמקרויט נ"י מפרעמישלא, להעלותו על מזבח הדפוס וביקש הסכמתי, והנה מי אנכי להעיד על השמש בצהרים כי בהיר הוא בשחקים והמפורסים אין צריך ראייה, ואשר רצון הרבני הנ"ל לספח ג"כ סידור אור הישר מהרמ"פ זלה"ה, בהסכמת הה"צ הקדוש שליט"א מבעלזא נערתתי גם אנכי, ובודאי לא נחשדו שארית ישראל להסיג גבול אשר גבלו ראשונים, ובל יכוו בגחלתן, וזכות הקדושים יגן עלינו להאיר לנו מתוך חשיכה, ונוכה לגאולתנו ופדות נפשנו בבא"ס.

דברי המדבר לכבוד התורה ולכבוד ישראל הקדושים, עש"ק ויגש ה' תר"ן קאמרנא.

הק' אליעזר צבי סאפרין קאמרנא

לבבי, וחלקי קודשא בריך הוא לבן של ישראל, והוא ירידת וגלות השכינה, ונאמר (איכה ד ה) כי ה' הוגה על רב פשעיה, ואמר רז"ל יכול על מגן ת"ל על רב פשעיה, ופירשו בו הקדושים הרמ"ק, כי פשעי בניה הם פשעיה כביכול, כי היא מתלבשת בתוכם ממש, אפילו בתוך טומאתם, וזה התלבשות הוא ירידה גדולה לשכינה ולנשמות.

(זוהר חי ויחי רלד. לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א)

אל יתייאש מן הרחמים

ואל יבטיחך יצרך (אבות ד כב). עיין מדרש שמואל שמעתי מפי החכם אלקי קודש קדשים רבינו משה קורדואורו, כי האדם אשר הרבה לפשוע להרשיע להכעיס את בוראו הוא מתייאש מן הרחמים, כמו אלישע אחר, שאמר כי אחר שנאבד תקותו מעולם הבא ונדחה משני עולמות, הוא חפץ להתענג בעולם הזה בתאות עולם הזה, והפקיר עצמו לעבור על כל התורה, ובודאי שטעה בזה טעות גדול, כי אין שום דבר עומד בפני התשובה, אדרבה זה היה תשובתו,

כי אחר שכפר בעיר לומר שתי רשויות יש חלילה וחלילה, ובוה הפריד היחוד וקיצץ בנטיעות, היתה תשובתו להתייאש מן העולם הבא ומן הרחמים, ולעשות תשובה שלימה לפני קונו באהבה וחיבה, כי עד מות האדם אין לו בטחון שיהיה לו חלק בעולם הבא, כמו שאמר מרן הרב ישראל בעל שם זצ"ל מובא בדגל מחנה אפרים שאמר אני נשבע שבועה גמורה, שיש איש אחד בעולם ששומע חידושי התורה מפי הקב"ה בעצמו, לא מפי מלאך ולא מפי שרף, אף על פי כן מתיירא בכל עת ורגע, שלא יפילו אותו לנוקבא דתהומא רבא, ופעם אחת על ידי הפצרות אשה עקרה אחת, וגם הוא היה לו עת דוחק קודם הפסח, והיא הביאה לו בהרחבה, ונתרחב דעתו הקדושה, ונשבע לה שיהיה לה בן, והיא היתה אילוניית ממש לגמרי, ועל ידי שעשה זאת להטריח את קונו, שמע כרוז שאין לו חלק לעולם הבא, ושמח הצדיק שמחה גדולה, ואמר עתה בא לי עת ועונה, לעבוד את בוראי באמת בכל ליבי, כי אחר שאין לי בטחון על עולם הבא, ובקבלה זאת ובעבודה כזאת אמיתות תיקן הכל, ואמר לו רבו אחיהו השילוני הנביא שהיה זה לנסיון, ועל ידי שעמד בנסיון תיקן הכלף וככל הדברים אירע לאלישע ולא עמד בנסיון, ואם היה שב בתשובה היה השם יתברך זקן מלא רחמים מקבלו.

(נוצר חסד מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א)

דקדק כמו נקודת ספר תורה

ספר הזוהר הקדוש, הוא סתום וחתום, ונעלם מעין כל חי, מרוב עמקות סודות, עמוק עמוק מי ימצאנו, אע"פ שהראשונים קדושי עליונים, מוהר"ם וקאנטי וחביריו, והר"ם גבאי, ורבי יהודה חייט, פירשו כמה מאמרים, ובפרט הקדוש רבינו משה קרדואורא זלה"ה, אשר יגע עצמו בספר פרד"ס, לפרש ספר הזוהר, ודקדק בכל רמזותיו, ממש כמו נקודת ספר תורה.

(הקדמת ספר דמשק אליעזר על הזוה"ק לרבינו אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א)

כתבי הרמ"ק זלה"ה

זהוהיר לי אאמו"ר זלה"ה שלא אלמוד ביחד כתבי הרמ"ק זלה"ה עם כתבי מרן האר"י זלה"ה, רק בעת שאלמוד בכתבי מרן האר"י זלה"ה בכל עת ההוא לא אלמוד בכתבי הרמ"ק זלה"ה, כי זה הוא עמוד בפני עצמו וזה בפני עצמו, ואם לומדים בזמן אחד אזי נתערב דעתו בזה ובוה ולא יוכל לעמוד דעתו על מקום קו השוה.

(הקדמת ספר דמשק אליעזר על הזוה"ק לרבינו אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א)